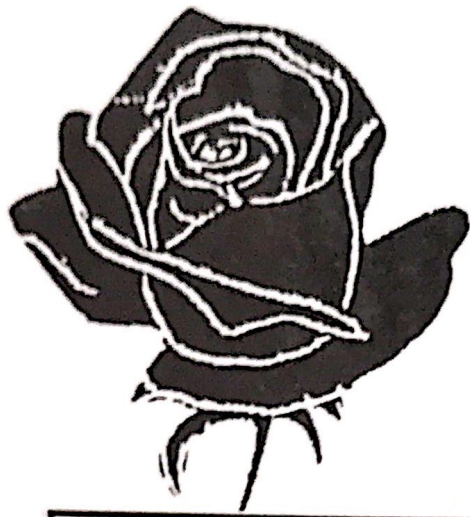

סמ"ר שבי עומרי
7356723
בן ליליאן ויוסף
נולד ב- כ"ט באייר תשמ"ד 30.5.1984
התגייס לצה"ל ב- 24.11.2002
שרת בגדוד "ברק" (12)
נפל ב- ח' בתשרי תשס"ו 10.10.2005
בעת שירותו הצבאי.

עומרי שבי

עומרי נולד בראשון לציון להוריו יוסי וליליאן בכ"ט אייר תשמ"ד, 30.5.1984 והתחנך שם עד תחילת ביה"ס היסודי. בהגיעו לגיל שש עברה משפחתו מראשלי"צ והתיישבה באשדוד. עומרי מצא את מקומו בביה"ס היסודי 'חופית' שבעיר והיה נאהב מאוד על חבריו שם. לאחר שנה וחצי בשנת 1992 בעודו בן שמונה, החליטה משפחתו לעבור מן העיר לישוב 'עזרי' ועומרי נאלץ לעזוב את ביה"ס באשדוד ועבר לביה"ס 'רגבים' שבמושב 'אמונים'. גם שם התקבל במהרה על

חברי כיתתו בשל היותו חברותי מאוד. עומרי היה ידוע בחייכנותו המופרזת, "הוא פשוט חייך כל הזמן והיה מבסוט מהחיים", אמרה אימו. אהב להיות בחברת חבריו וכן אהב ספורט במידה רבה. במהלך שנות לימודיו גילה עומרי סקרנות רבה והחליט להירשם לחוג טיסנאות שם בנה מטוסים לרוב, חלקם קטנים וחלקם גדולים והגדול שבהם היה מטוס מזל"ט משוכלל שהוא התגאה בו מאוד ונהנה מאוד להטיסו. לאחר לימודיו היסודיים נירשם עומרי לביה"ס התיכון ביבאר טוביה' שם גם סיים את חוק לימודיו בהצלחה. במהלך לימודיו התיכוניים החל עומרי לגבש לו חלום חדש- כעת "הוא רוצה להיות לוחם בגולני!" ובאמת, לאחר סיום לימודיו, בתאריך 22.11.2002 התגייס עומרי לגולני ונהיה ללוחם מצוין. מפקדיו סמכו עליו במאה אחוז והטילו עליו אחריות רבה. במהלך שירותו הצבאי גילה עומרי תחביב חדש והחל לצלם, הוא התגלה כצלם מוכשר מאוד והמצלמה פשוט לא זזה ממנו. עוד אהבה גדולה היתה לעומרי- הוא אהב מאוד אופנועים ולקראת שחרורו ביקש עומרי מאביו שיקנה לו אופנוע. ביום יציאתו לחופשת השחרור הגשים אביו של עומרי את החלום. עומרי שמח מאוד במתנה החדשה ורכב על האופנוע כל אותו היום. בשעה 21:30 בערב נסע עומרי בכביש אשדוד, כנראה במהירות מופרזת ואיבד את השליטה על אופנועו. עומרי נהרג במקום.

הותיר אחריו הורים, אחות בת 18 ואח בן 10.

"יהי זכרו ברוך"

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה וקשה היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי קרב, מאות פעולות ומבצעים ולמעלה מאלף שלוש מאות וחמישים חללים; הם עדות גאמנה ומכאיבה למורשת הקרב וההיסטוריה הצבאית והפעילות המבצעית... ויחד עם זאת רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שירותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים לא התנסו מלחמה, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם הייתה באימון ובשגרה. לאלו שבסבב שנתי קבוע היו עולים לקו, יורדים לאימון יוצאים רגילה, לנופש ולתעסוקה; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול לאיזו חדירה ופשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע, וגם לא קיבלו צל"ש וכלל שירותם הצבאי מבט"ש לבט"ש, לכל אלו הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים ואין זה משנה אם שירתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, קדש, ששת הימים או יום הכיפורים; במלחימת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג, במלחמת לבנון או בשטחים; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור בוקר, והסיור האלים, התצפית והמארב, על ניווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוזה, ותחושת ההשתייכות והגאווה בפלוגה, בגדוד, בחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ, המ"מ, הסמל והרס"ר, את המאהל והשמירות, ההמתנה והשמועות, את הכוננות ואת ההקפצות, את המסדרים והיציאות... כולם לקחו עימם עם כל הזיכרונות את הקיטבג, הפק"ל והתד"ל, שק שינה, מדים ודרגות, אפוד מגן, שש-בש, קסדה ואינספור חביות... על כן ראוי ספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת לילה, ממסע ממטווח, מעשרות אימונים; אימון יבש ורטוב, אימון הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחולייה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימייה ורימונים או עם חגור מלא, חגור פילים, וקפל"ד עם שכפ"ץ ופאוצ'ים ומחסניות מנלאות נותבים... עם נשק אישי; עוזי, סטן, צ'כי, F.N. וגלי, עם מגל"ד, מק"ח, בזוקה ומא"ג, עם מרגמה, עם M 16, עם אחד כזה מקוצר... ועם כל שאר אמצעי הלחימה...

כי להיות בגולני פירושו להתאמן עם כל הנשמה ולשאת בגאווה את הכומתה החומה... להיות בגולני פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת, בעורב, בפלוגת הקשר, פלוגת ההנדסה, באגוז או במפקדה;

להיות בגולני פירושו להיות חובש, אפסנאי, ש"ג או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות עבודות רס"ר...

להיות בגולני פירושו לרוץ כמו מטורף עם חגור וכובע פלדה, ביום ספורט או במסע, להכרת החגור או לקבלת הכומתה...

להיות בגולני פירושו גם לעמוד דום כמו חייל, כמו קצין, כמו לוחם בכל המסדרים, במסדר הבוקר ובמסדר השכמה, במסדר המפקד ובמסדר יציאה; טכס השבעה וטכס קבלת הכומתה, טכס סיום קורס מכ"ים, וממסדר סיום של תקופת האימונים וטכס זיכרון שנתי לכל החללים...

להיות בגולני זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של אימון ושגרה.

הרקע המדיני בטחוני בו שרת עמרי ז"ל

אופי הלחימה בו עסק צה"ל מתאריך 9.12.1987 התאריך בו פרצה אינתיפאדת אל-אקצה הינו שונה מן קודמיו. אם בעבר התכוננו החיילים ללחמה בשטח פתוח ובכיבוש יעדים צבאיים אשר בעמדותיהם עמדו חיילי האויב, מאז היה המצב שונה. בתחילה נראה היה כי אין כאן כי אם התקוממות עממית, אלא שבחמשך החלו ארגוני הטרור לקבוע את הטון. בלחימה מורכבת מעין זו לא נתקל צה"ל קודם לכן, ובטח שלא במימדים כאלו. עקב הפיגועים ההולכים ומתעצמים ועמם המוני קורבנות ישראלים נדרש צה"ל להשיב בפעולות תגמול. כאן נתקל צה"ל בבעיה קשה: משום שהלחימה אינה כנגד צבא מאורגן אלא כנגד קבוצות טרור אשר מסתתרות בתוך אוכלוסיה אזרחית, עלתה הבעיה- כיצד לסכל את פעולות הטרור מבלי לפגוע בחפים מפשע. פתרון חלקי היה פיתוח של תורת הלחימה ושיטות לחימה בשטחים בנויים ובתוך אוכלוסייה אזרחית. מאותה תקופה החל צה"ל מאמן את חייליו בלחימה בשטחים בנויים כנגד המחבלים. החל משנת 1991 החלו מגעים בין ישראל לפלשתינים בניסיון להגיע להכרה הדדית ומשם לשלום. מספר הסכמים אכן נחתמו ובניהם "הסכם ההכרה ההדדית" (93), "הסכם הביניים" (95) הסכמים אלו חתרו להקמת רשות פלשתינית ולהעניק לה סמכויות מדיניות נרחבות תוך שמירת האינטרסים הישראליים. סיומם של ההסכמים אמורים היו להיות בהקמת מדינה פלשתינית עצמאית. מצב זה, של רגיעה מסוימת נמשך עד לפתיחת מנהרות הכותל ב-1996 אירוע אשר הוביל להתלקחות מחודשת של מהומות האינתיפאדה. הציפייה מצד ישראל בשלב זה הייתה כי הרשות הפלשתינית תמנע את פיגועי הטרור האיומים אלא שמחקירתם בשרות הביטחון הכללי של בכירי הפת"ח עלה כי הרשות הפלשתינית אינה עושה דבר בכדי לסכל את פיגועי הטרור ולא זו בלבד אלא שהיא מממנת אחוזים ניכרים מהם. כמו כן עלה כי מחסני הנשק של הרשות שימשו לחלוקת מטענים לפעילים. עקב ממצאים אלו וכן פיגועים רבים ואבדות ניכרות בנפש החל צה"ל לבצע מבצעים גדולים לסיכול תשתיות הטרור במרחבי ישי"ע, בניהם- "מבצע חומת מגן" (2002), "מבצע קשת בענן" (2004) ועוד. בשנת 2005 התקבלה ע"י הכנסת, ובראשה ראש הממשלה אריאל שרון, "תוכנית ההתנתקות". על פי תוכנית זו הוחלט לסגת באופן חד צדדי משטחי רצועת עזה וכן מצפון השומרון. תוכנית זו, תפקידה היה לשרת כחלק קטן יחסית מתוכניתו הגדולה יותר של שרון והיא – "גדר הפרדה". גדר אשר יעודה לצור גבול חוצץ וברור בין ישראל ובין הפלשתינים. ביצוע "תוכנית ההתנתקות" החל ב- 16.8.05 ונמשך כשבוע. חיילי צה"ל פעלו בנחישות תוך קושי נפשי גדול. הפחד ממלחמת אחים, פצועים והרוגים שרר כל העת, אך בסופו של דבר הושלמה התוכנית בלי נפגעים כלל. כעת מוצבים כוחות צה"ל על גבול עזה ומשיבים באש אל מקורות ירי והפגזות. נראה, כי על אף הנסיגה קיני הטרור אינם שוקטים במבוקשם אחר עוד ועוד שטחים ובעשיית פיגועים כנגד אזרחי ישראל. למרות כל זאת גדר הפרדה הולכת ונפרסת.

מתנה קטלנית

שלושם בבוקר נדמה היה שהחיים מהיימים לעומרי שבי (21) ממרשב עזר, הייל גולני בחופשת שחרור. הרגע שבו יפשוט את המדים היה כבר בפתח, החברה החדשה, רק שבוע ימים ביחד, חיכתה באשדוד. ובבוקר יום שלושם, הדובדבן- מתנת הפתעה מאבא: אופנוע. עוד הלום קטן של עומרי התגשם. בערב ההלום התנפץ ויחד איתו החיים: עומרי איבד שליטה על האופנוע, התהפך ונהרג.

שלושם התעורר מעומרי ליום האחרון בחייו. אביו ביקש ממנו להלוות אליו ליום סידורים בתל אביב. עומרי ניסה לסרב אך אביו התעקש ועומרי הסכים. כשהגיעו אל העיר הגדולה, הפתיע האב את בנו ולקח אותו לסוכנות אופנועים, שם חיכה להם אופנוע קוואסאקי 500 סמ"ק חדש! מהרגע שעומרי עלה על האופנוע, לא נמחק מפניו החיוך במש כל יומו האחרון.

בצהריים נסע לחברתו החדשה המתגוררת באשדוד ודחק בחברו הטוב בני בוהרון לבוא גם כן לאשדוד: "הוא היה כל כך מאושר, צחק עם כולם. וכשהלך נפרד מכל אחד ואחד, כאילו ידע משהו" סיפר בו בוהרון. עומרי רכב בהזרה לביתו. סמוך לשעה 21:30, איבד עומרי שליטה על האופנוע, התנגש במעקה הבטיחות והתהפך. עומרי שבי נהרג במקום.

"האבא מרוסק לגמרי" סיפרו מקורבים למשפחה. "הוא לוקח את זה על עצמו. מי יציל אותו מייסורי הצפון?". אופנועים לא היו התחביב היחיד של עומרי, הוא היה גם צלם עבור האתר "לילה".

עומרי נקבר בבית העלמין של המועצה האזורית באר טוביה. הוא הותיר אחריו הורים, אחות בת 18 ואח בן 10.

הצילום האחרון על האופנוע החדש (צילום: סיגורית בן-ביתאן)

בבוקר עומרי קיבל מארג

מיתנו

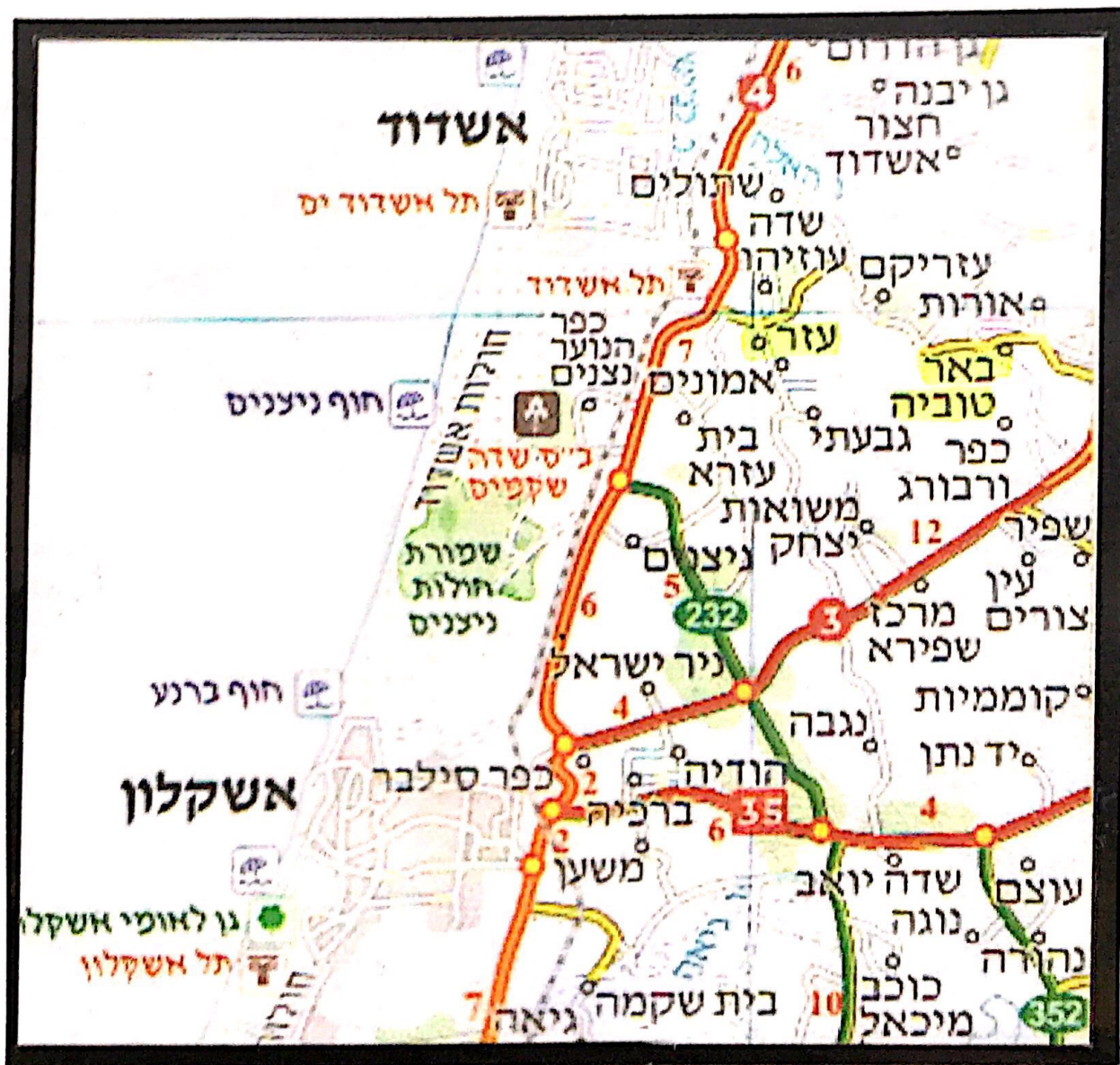
זה היה אחד הימים המאושרים בח
מגולני הפתיע אותו אביו ורכש
לחברתו ושם הציג בגאווה את המתנח

הצה
צילום
בחדוד
לילה")

מא
שלשום בבוקר
לעומרי שבי (21)
שת שחרור. הריג
כבר בפתח, החבר
חד, חיבתה באשד
דבן - מתנת הפת
קמן של עומרי הת
חד איתו החיים: ער
התהפך ונהרג.
שלשום בבוקר
זה התחיל כמו יום
כל-כך אחרת. אביו
עים מוכר, ביקש מ
דורים בתל-אביב.
התעקש, והבן התר
כשהגיעו אל הע
ולקח אותו לטוכנות
קווסאקי 500 סמ"ק
מאותו רגע שעל
שלא מש מפניו במש
היו בני 12, בני בודה
ליו התקשר עומרי.
מאורש", תיאר בני
שלא יוצא לי מהרא
גש". עומרי לא ידע
שה, המתגוררת באק
בו לבוא גם כן לאש
עם כולם. ישבנו בד
הלך, הוא נפרד מכ
סיפר בוהרון.
עומרי רכב על הע
לשעה 21:30, מסיב
נסיעה במהירות מו

בבוקר: קיבל
אופנוע מאבא
בערב: נהרג
בתאונת דרכים
היום המאושר בחייו של
עומרי שבי הסתיים באסון
• רונן טל, עמ' 9

בשבילי, גולני זו חולצה מיוזעת,
נעליים מאובקות, ברק בעיניים.

בשבילי, גולני זה מסע לילי ארוך,
נכונות ונחישות לבצע משימות בכל
מחיר.

בשבילי, גולני זה הכוח ההולך בלילה
חשוך ליעד אויב, אצבע על ההדק,
אוזניים קשובות, עיניים פקוחות לכל
רחש.

בשבילי, גולני זה הכוח החוצץ בין
ילדי הצפון למרצחים המבקשים את
נפשם.

בשבילי, גולני זה סיור לאורך הגבול,
ההיתקלות, המרדף וההסתערות על
האויב.

בשבילי, גולני זה העצבות, הדמעה
בעיניים על חבר שנפל בקרב.

בשבילי, גולני זה הטוב והיפה
שבנוער הישראלי.

בשבילי, פיקוד הצפון זה גולני. אשרי
הפיקוד שיש לו חטיבה כזו.

האלוף יוסי פלד

להיות גולנצ'יק

האוטובוס, ולדעת שגם שם צעדת. זה לתפור מטרת קרטון, אבל לנשום את הקרב. לקלל שלוש שנים, ולחשוב שזה לא מספיק. להתעצבן על ההקפצה מהבית, אך להכיר בזכות שביציאה.

להיות גולנצ'יק זה לחלק את האומץ לדרגות שונות של פחד. זו רעות צמוקה, אבל תמיד מגלים יותר. זו אפלה מוחלטת, אבל הלילה לבן. זה לכעוס על החברה שחיכתה ולבסוף צדבה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע בעצמך מתי אתה חוזר. להיפצע רק מרסיסי הלב. להביט באנשים עם הכומתות האדומות כאשר לך יש ציניים אדומות.

את המכתב הזה קיבלתי מחיילי גולני. קראתי בו דברים שבני, חייל בגבעתי, אולי לא מבטא, כי הוא אף פעם לא כתב לי מכתב למערכת.

מאיר שלום,

לפעמים מטפסים עלינו בתקשורת, אבל ככה זה. תמיד מוצאים מלים רעות, וכמעט אף פעם טובות. נודה לך אם תפרסם מכתב זה כחודש לפני סוף המסלול שלנו, בתקווה שאנשים גם יבינו אותנו, ולא יתרשמו רק ממה שכותרתים עלינו. המכתב הורכב ממילים שבהן כל אחד מחיילי הפלוגה הגדיר.

מה זה בשבילו גולני. אז:

לאנשים הקטנים עם הצל הגדול: להיות גולנצ'יק זה לקלל את הגשם והבוץ שעכשיו, אבל להתעקש לצאת למארב בלילה. להתקשר לאמא להרגיץ, ולהגיד לאבא ש"לא נכון", ואתה בבית-שמש ולא בבית-לחם. זה להבין את פחד האזרחים בלי לדעת אם הם מבינים את הפחד שלך. זה להציץ בשמש השוקעת, ולדעת שרק עכשיו מתחיל היום.

להיות גולנצ'יק זה לשאול המון שאלות על המוות, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטירוף שבעיניים והצלילות שבמחשבה. לשמוע על הצבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באי"ש.

ולהרגיש תחושת נקם אחרי עוד פיגוע, אבל לא להתאכזר לצרבי שבמחסום. להיות גולנצ'יק זה לחלום על חו"ל ולטייל בשטח איי. לתת ביס מהלוף ולחשוב על שווארמה.

להיות גולנצ'יק זה לראות את הנוף מחלון

להיות גולנצ'יק זה הבופור והחרמון ותל פאחר ותל פארס והסולוקי, ודגל הדיו באילת, והגולן ולבנון וארץ ישראל כולה. זה לגמור מסע בחרמון כשאתה אוהב את הארץ הפרושה לרגליך.

להיות גולנצ'יק זה עבר והווה ועתיד.

וחלום ותקווה, ושקיצות ונחלים, והרים וזריחות, וכוכבים נופלים, ויש מאין, וציפיות מתמדת, ודתיים וחילונים, וגעגוע ודעזוז, ויד שתמיד אוחדת בנשק.

זה לחשוב קודם על המדינה, ולשאוף תמיד ליותר. זה לא לתת למה שאתה להפריע למי שאתה יכול להיות.

הקרקע ספוגה בדם, ואנחנו כאן בשבילכם.

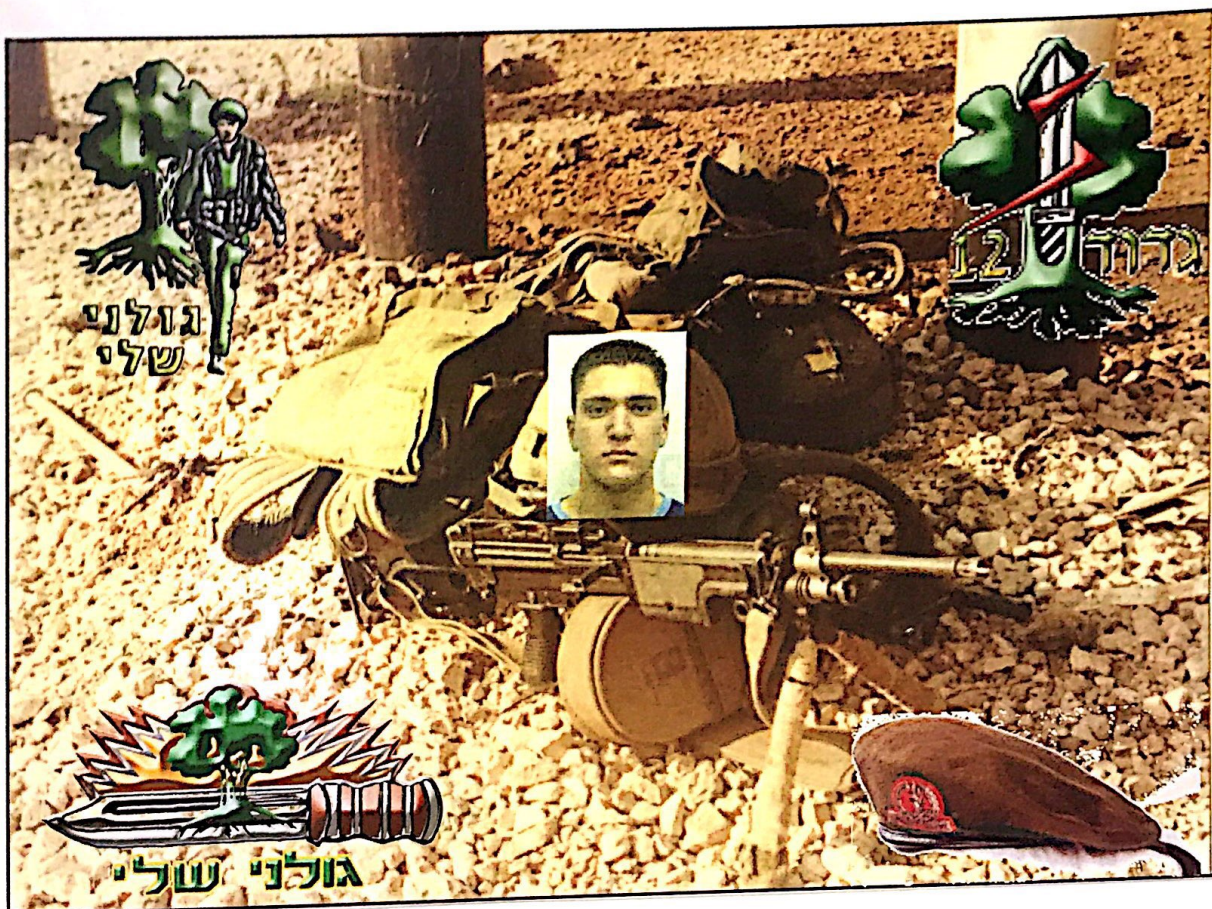
לבטחונכם.

אוהבים את האנשים. אוהבים את המולדת. נשבעים נצח לירושלים - כי להיות גולנצ'יק זה קודם כל להיות בן אדם.

צוות אירי, מחזור אוגוסט 2000
גולני

הסמליות של עומרי שבי ז"ל

יְזַכֵּר

יְזַכֵּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמָּאֲבָק עַל הַמְּדִינָה בַּדֶּרֶךְ
וְאֶת חֵילֵי צָבָא-הַגָּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בַּמְלַחְמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יְזַכֵּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְפַּרֵּךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הַעֲלוּמִים וְחֻמְדַּת הַגְּבוּרָה
וְקִדְשַׁת הַרְצוֹן וּמְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בַּמְעַרְכוֹת הַכְּבִידוֹת.

יְהִי גְבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחֵן
הַנְּאֻמָּנִים וְהַאֲמִיצִים
חַתוּמֵי בָּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

מפקדת קצין שלישות ראשו
ענף נמגעים וקציני ערים
תאריך 20/10/2005

קס"מ מקרה 78

מקש"ר 279 - קש"ר
מטכ"ל אכ"א 344 - רמ"ח נמגעים
קצין העיר רחובות 8661 - מסקדת
מתייש 352 - מדור חובה
מקצ"ר 24 - רע"ן נכנעים
אכ"א 344 - מחלקת פרט - רע"ן שכר וגמלאות
אכ"א 344 - מח' פרט - ענף תש"ג - מדור גמלאות ומילואים
משהבי"ט - אגף השיקום - תחום משפחות
משהבי"ט - תח' להנצחת החייל
תוק אישי

הנדון: הודעה על חלל

1. פרטי החלל:

ק"מ	מס' אישי	דרגה	שם משפחה	שם פרטי	שם האב	חיל	יחידה
ח	7356723	טמ"ר	שבי	עומרי	יוסף	חלי"ג	גדוד חי"ר 12

ת. נפילה לועזי	ת. נפילה עברי	סיבת הנפילה	מקום הנפילה	מקום קבורה	תאריך קבורה
10/10/2005	ח' בתשרי התשס"ו	תאונת דרכים אורחית	כביש אשדוד	אשדוד	11/10/2005

2. פרטים מותדפיס אישי:

סוג שרות	מצב משפחתי	מין	מספר זהות	ת. לידה לועזי	ת. לידה עברי	ארץ לידה	ת. גיוס
חובה	רווק	זכר	066621012	30/05/1984	כ"ט באייר תשמ"ד	ישראל	24/11/2002

עיר ישוב	רחוב	מס' בית	טלפון
עזר	סנונית	51	08-8642318

3. פרטי שאר בשר קרוב:

יחס קרבה	שם משפחה		שם פרטי	ת.ז.	כתובת	טלפון
	אב	שבי				
הורים	אב	שבי	יוסף	055061139	יוסף "רדק" 7, פתח-תקוה	***
	אם	שבי	ליליאן	026990994	הסנונית 51, עזר	08-8642318

התנועה הישראלית
לזכויות אדם
טל 04-99474

חתימת הבודק:
7434103 סג"ם נוריאל זר